

συνάδελφον τοῦ σημερινοῦ γανοποιοῦ, καὶ τὸν κολο-
νοποῖον καὶ τὸν κεφαλοποδαρομάγειρον. Ἀλλ'
ιδιάζουσιν ὁμῶς συλλογὴν ἐπιγραφῶν δύναται νὰ
παράσχη εἰς τὸν ἐρευνητὴν ἡ Κέρκυρα. Δὲν ἤξεύρω
διατί, ἀλλ' ἐκεῖ ἀληθῶς αἱ ἐπιγραφαὶ εἶναι πρωτό-
τυποι. — Ἐν πρώτοις ἐκπλήττει ἀπὸ πρώτης ὄψεως
τὸν θέλοντα νὰ παρατηρήσῃ ἡ σύνθεσις τῶν ἐπι-
γραφῶν. — Ἐμπορευματοπωλεῖον, Συμβολαιογρα-
φεῖον καὶ Χαρτοσημοπωλεῖον, Ἀτμοζυμωροποιεῖον,
Ἐφιππιποιοῖς, ἐπιπλοκοσμήτωρ καὶ κιθωτοποιός
καὶ ἂν θέλετε καὶ γαλλικὰ τῶν τελευταίων *sellier*,
tapisserieur et bahutier, μεταλλουργικοπωλεῖον καὶ
μεταλλουργεῖον (πρόκειται περὶ καταστημάτων πω-
λούντων σιδηρικά). Ζυθοπνευματοπωλεῖον καὶ πνευ-
ματοζυθοπωλεῖον, ἄλευρομανεστροπωλεῖον, πνευμα-
τοκαπνοπωλεῖον, βιβλιοπωλοπαντοπωλεῖον, κα-
πνοσινοπνευματοπωλεῖον, ὀπωροπαντοπωλεῖον, ἄ-
λευροαρτομανεστροποιεῖον, οἶνοπνευματοκαφενοπαν-
τοπωλεῖον καὶ τὸ ἄκρον ἄκρον μαγειροσινοαρτοπω-
λεῖον ἔνθα ἡ τελευταία σύνθεσις ἀρτοπωλεῖον καὶ
οἶνοπωλεῖον ἔχει τὸν τόπον τῆς, ἐπεθύμουν ὅμως
καὶ πιστεύω καὶ σῆς μετ' ἐμοῦ νὰ μάθωμεν τί ἄρα
σημαίνει καὶ πῶς δικαιολογεῖται τὸ μαγειροπω-
λεῖον. — Ἐχομεν ὅμως καὶ ἄλλας πρωτοτύπους ἐπι-
γραφάς, ταύτας ὅχι παραδόξους τὴν σύνθεσιν·
ορειχχλειῖον, ἐπιστολεῖον ἀντὶ ταχυδρομείου καὶ
οἰκοτροφῇ Ἰουλίᾳ, ὅπερ ἐκ τοῦ παρατιθεμένου Γερ-
μανικοῦ δύναται νὰ ἐννοηθῇ, *Privat-pension*
Julia καὶ γυναικεία πιλοκοσμήτωρ ἐκ Φλωρεντίας
καὶ ἄλλαι τοιαῦται. Ἀλλὰ λησμονῶ καὶ τὴν ἐξῆς
«Νέου εἶδους τζιντζιμπιροποιεῖον· ἐξέρχονται δρο-
σεραὶ ἐκ τοῦ φρέατος» αἱ τζιντζιμπίραι δηλαδή.
Ἡ ἀκόμη «Βαρφεῖον καὶ ἐκτύπωσις καὶ ἀραιρέσω
ἀπ' αὐτῶν πάσης τύχης πεσοῦσης κηλίδος» ἥτις
ἐνθυμίζει τὴν παλαιότεραν ἐκείνην «Ἰχθύος φαγεῖν
ἀνθρώπους πιασμένους στὸ κάστρο τῆς Κέρκυρας».
Ἀν ὅμως ἡ ἐνωσις τῶν ἐπαγγελματικῶν γραμμα-
τικῶς ἐκπλήττει ἐν Κερκύρᾳ, πολὺ ὅμως θὰ φιλο-
σοφῆσεται ἐπὶ τῆς ἐξῆς ἐπιγραφῆς εὐρισκουμένης ἐν
κεντρικῇ ὁδῷ τοῦ Πειραιῶς «Κατασκευὴ ὀργάνων,
κιθάρας, μανδολίνων καὶ ἐτέρων. Φέρετρα εἰς τιμὰς
συγκραταβατικάς». Ὁ θάνατος καὶ ἡ ζωὴ ἐκεῖ
ἀδελφωμένα, ἡ χαρὰ καὶ ἡ λύπη ἡνωμένα ἐπὶ τῆς
ἐπιγραφῆς ἐνὸς ζυλουργεῖου.

Περιοργότατα ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς τῶν καταστη-
μάτων εἶναι τὰ προσκολλώμενα ὀνόματα. Ἀρῆκεν
ἐποχὴν τὸ παρὰ τὸ Ὠδρεῖον οἶνοπωλεῖον, ὅπερ ἔτι
καὶ νῦν ὑφίσταται καὶ ὅπερ ἔφερε τὸν περιεκτικὸν
τίτλον Ψυχῆς Ἰατροῖον. Εὐρίσκω δὲ σήμερον τὸ
ἀντίστοιχον αὐτοῦ ἐν Πάτραις «πνευματοπωλεῖον
ὁ Βίκτωρ Οὐργῶ» μετὰ τῆς εἰκόνος τοῦ μεγάλου
ποιητοῦ καὶ ἐν μικρᾷ πινακίδι ἐντός, κάτωθι καὶ
πάλιν τῆς εἰκόνος τὸ «οὐ γὰρ ὑπάρχει ἀνώτερον
πνεῦμα». Ἡ δὲν σημαίνει πολὺ ἢ ἐν Σύρῳ ἐπὶ κου-
ρεῖου φερομένη ἐπιγραφή «κουρεῖον ἡ ὑπομονή»;

Ἀλλ' ἔχομεν καὶ παραδόξως Καφνεῖον ἡ Χα-
ρις καὶ ἡ ἀλήθεια, κρεωπωλεῖον ἡ δικαιοσύνη μετὰ
πλάστιγγος ἐζωγραφημένης, κουρεῖον τὸ γεροντο-
μπούμπουκο, ζαχαροπλαστεῖον ὁ Δουμάς ἐν Ζακύν-
θῳ, οἶνοπωλεῖον ὁ Γάστων ἐν Γαστούνη παρὰ τὸν

σιδηροδρομικὸν σταθμὸν ὁρκτὸν εἰς τοὺς ταξιδευ-
οντας διὰ τοῦ σιδηροδρόμου, ποτοπωλεῖον ὁ Ἀλέ-
κτωρ ἐν Κερκύρᾳ ἐκ τούτου, ὅτι ἄμα φωνήσῃ ὁ
ἀλέκτωρ ἀνοίγει τὸ κατάστημα εἰς τοὺς εἰσερχο-
μένους εἰς τὴν πόλιν χωρικούς, μαστιχοπωλεῖον ἡ
Σφίγγα, σφαιριστήριο ὁ Ἀπόλλων, παντοπωλεῖον
τῶν φιλοκαλοκαγάθων ὁμοίως ἐν Κερκύρᾳ, λαχνο-
πωλεῖον ὁ Ναβουχοδονόσωρ καὶ «καφέ-σαντὰν αἱ
Ἀττικαὶ νύχται» ἀμφοτέρω ἐκ Πατρῶν. Καὶ ἐπειδὴ
πρόκειται περὶ Πατρῶν θὰ σᾶς παραθέσω δύο ἐπι-
γραφὰς ἐμπορικῶν αὐτόθι καταστημάτων ὡς κα-
τακτεῖδα: «Κατασκευάζονται στέφανοι τεχνητοὶ
καὶ ἄνθη διὰ κηδείας καὶ τὰς ἐπαρχίας». «Ἐμπο-
ρικὸν κατάστημα. Διάφορα εἶδη δεσποινίδων».

Εἶπον πολλὰ ἀκόμη νὰ διεξέλθω ὡς τὴν ρεκλά-
μαν ἐπὶ τῶν τάφων, τὴν ρεκλάμαν ἐπὶ τῶν κη-
δεῶν, τὴν ρεκλάμαν τῶν Συλλόγων, ἀλλὰ δὲν μένει
πλέον καιρὸς, ἐκτός δὲ τούτου μετὰ τινος τῶν τε-
λευταίων κωλύομαι καὶ ἐκ συγγενείας. Εἰς τὸ ζή-
τημα δὲ τῆς ρεκλάμας τῶν Συλλόγων κύριον μέρος
θὰ ἀπετέλουν καὶ αἱ ἐπιγραφαὶ τῶν ἐν τοῖς Συλλό-
γοις ἀναγνωσμάτων. Περί τοῦ τελευταίου τούτου
ἐννοεῖται εὐκόλως τὸν λόγον τῆς ὑπεκφυγῆς μου.
Εἶναι ὁ ρόθος μὴ φοροῦντες τὸν πῖλόν σας, ὅπως
ἐξέλθῃτε ἐντεῦθεν μετὰ τὸ πέρας τοῦ ἰδικοῦ μου
ἀναγνώσματος εἴπητε ὅτι καὶ ἐν τούτῳ ὑπῆρχεν ἡ
ρεκλάμα, διότι ἡδύνατο καλλίτερον νὰ ἐπιγραφῇ:
«μία ὥρα νυσταγμοῦ ἀνεκτικοῦ ἀκροατηρίου». Δὲν
ἔχει οὕτως;

MIX. Π. ΛΑΜΠΡΟΣ

ΣΚΗΝΑΙ ΤΟΥ ΝΕΑΝΙΚΟΥ ΒΙΟΥ¹

ἐπὶ Ἐγγ. Μόργερ, κατὰ μετάφρ. Ἐ. Α. Ροῖδου

Ο ΓΕΡΩΝ ΑΛΛΟΤΙΝΟΣ

Ἡ νέα κόρη δὲν ἡδυνήθη νὰ καταστείλῃ με-
διάμα παρατηροῦσα τὴν ιδιόρρυθμον ἐνδυμασίαν τοῦ
πρεσβύτου ἐκείνου, ὁμοιάζοντος ποιμένα κωμικοῦ
μελοδράματος.

— Δυστυχῶς δὲν ἤξεύρω νὰ χορεύω, ἀπήντησε
μὲ μεγάλην εὐγένειαν.

— Δὲν ἤξεύρετε νὰ χορεύετε! εἶπεν ὁ γέρων ἀνα-
τείνων τοὺς βραχίονας εἰς Οὐρανόν. Τοῦτο εἶναι
ἀπίστευτον . . . ἐγὼ ἤξευρα νὰ χορεύω πρὶν μάθω
νὰ διαβάζω.

— Καὶ ὅμως εἶναι ἀληθέστατον ὅτι δὲν ἤξεύρω
νὰ χορεύω, τοῦλάχιστον ὡς χορεύουν σήμερον ἐδῶ.

— Τότε οὐτ' ἐγὼ, ἔσπευσε νὰ εἴπῃ ὁ γέρων . . .
Σήμερον τὸ παρακάμνουν, δὲν χορεύουν, ἀλλὰ χο-
ροπηδοῦν . . . Ὅπως καὶ ἂν ἦναι δὲν ἐλησμόνησα
ἀκόμη τὰς κινήσεις τῆς καθρέφλιας . . . καὶ μὲ αὐ-
τὴν τὴν μουσικὴν, ὅπου παίζει τώρα, εἶμαι βέβαιος
πῶς θὰ τὰ καταφέρωμεν. Ἀν θέλετε λοιπόν, ἡμ-
ποροῦμεν νὰ δοκιμάσωμεν.

— Ὅχι, κύριε, σᾶς εὐχαριστῶ . . . ἀπεκρίθη
ἡ νέα κόρη, δὲν ἐμβόηκα ἐδῶ μὲ σκοπὸν νὰ χορεύσω.

ἀλλ' ἀπὸ ἀπλῆν περιέργειαν, ἐπειδὴ ἔτυχεν ὁ χορὸς εἰς τὸν δρόμον μου. Δὲν συνειθίζω νὰ πηγαίνω εἰς τοὺς χοροὺς, καὶ πάλιν λοιπόν σᾶς εὐχαριστῶ.

— Καὶ ὅμως, ἐπέμενε ὁ γέρον, ἡ μουσικὴ αὕτη εἶναι τόσον γλυκεῖα καὶ ζωηρά. . . Ἀκούσατε. . . δὲν σᾶς ἀνοίγει τὴν ὄρεξιν;

— Ὅχι, Κύριε, εὐχαριστῶ, ἀπήντησεν ἐκεῖνη ἀποστρέφουσα τὸ πρόσωπόν της διὰ νὰ κρύψῃ τὸν γέλωτα. Ἐπειτα ἀρχίζει νὰ βρέχῃ.

Ὁ οὐρανὸς τῷ ὄντι εἶχε συνεφίασει, ὁ ἀὴρ ἦτο βαρὺς καὶ ἐκ διακλειματῶν ἔλαμπον ἀστραπαί. Τοῦτο δὲν ἐμπόδισε μὲν ν' ἀρχίσῃ ὁ τετράχορος, ἀλλ' ἀπὸ τῶν πρώτων βημάτων διέκοψεν αὐτὸν ἡ κατάπτωσις ῥαγδαίας βροχῆς, ἀναγκάσασα τοὺς χορευτὰς νὰ ζητήσωσι καταφύγιον εἰς τὸ καφενεῖον, ὅπου μετ' ὀλίγον δὲν ἐπερίσσευε τόπος.

Ὁ κατὰ τὸν διάλογον μὲ τὴν κορασίδα ἀποσυρθεὶς εἰς τινῶν βημάτων ἀπόστασιν Ὁκτάβιος, ἐπλησίασε τότε τὸν κ. Ἀλλοτινόν, λέγων:

— Πρέπει νὰ φύγωμεν, ὁ καιρὸς ἐχάλασε καὶ εἶναι ἀργά.

— Ποῦ θέλεις νὰ ὑπάγωμεν μὲ αὐτὴν τὴν ἀνεμοζάλην; Βρέχει κατακλυσμός. Πρέπει νὰ ἐμβώμεν εἰς τὸ καφενεῖον καὶ νὰ πάρωμεν ἓνα ποτόν. Ἀδύνατον νὰ μείνωμεν ἔξω. Κοντεύω νὰ γείνω σφουγγάρι. Ἀλλ' οὔτε σεῖς, κυρία μου, εἶπε στρεφόμενος πρὸς τὴν νέαν κόρην, δὲν ἤμπορεῖτε νὰ μένετε ἐδῶ. . . θὰ χαλάσῃ τὸ ὠραῖόν σας φουστάνι. Εἰσέλθετε μαζί μας νὰ στεγασθῇτε.

— Εὐχαριστῶ, κύριε, ἀλλὰ θὰ φύγω. Ἐλπίζω νὰ εὐρῶ ἄμαξαν, ἔπειτα δὲν κατοικῶ μακρὰν. . . ἐδῶ κοντὰ εἰς τὴν ὁδὸν Ῥουχάρη, δύο πηδήματα, ἀπεκρίθη ἐκεῖνη, προσπαθοῦσα νὰ στεγασθῇ ὑπὸ τὸν θόλον μικρᾶς ἀνακίας.

— Ὅδὸς Ῥουχάρη! ἔκραξεν ὁ γέρον Ἀλλοτινός. Ἀλλὰ τότε εἰμεθα γειτόνοι. Ὁ κύριος, ἐπρόσθεσε δεικνύων τὸν Ὁκτάβιον τὸν κύπτοντα τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ἐγὼ κατοικοῦμεν εἰς τὴν ὁδὸν Πυργοβέρνης ἀριθμὸν 9.

— Τότε αἱ οἰκίαι μας εἶναι κολληταί, ἀπήντησεν ἡ νέα, ἐγὼ κατοικῶ εἰς τὸ παρθενοτροφεῖον.

— Τὸ παρὰθυρὸν μου βλέπει εἰς τὴν αὐλὴν του, εἶπεν ὁ Ὁκτάβιος, ἐγείρων πρώτην φορὰν τοὺς ὀφθαλμούς.

— Καλὰ λέγετε, εἶπεν ὁ γέρον, εἰμεθα κολλητοί γειτόνοι, καὶ ἡ κυρία ἀποῦ εἶναι γειτόνισσά μας δὲν ἔχει κἀνένα λόγον ν' ἀρνηθῇ νὰ εἰσέλθῃ μαζί μας ἐκεῖ μέσα νὰ περιμείνῃ ν' ἀποβρέξῃ. Ἐπειτα τὴν συνοδεύομεν εἰς τὴν οἰκίαν της, διότι θὰ ἦναι ἀργὰ καὶ εἶναι μόνη.

— Τοῦτο εἶναι τὸ φρονιμώτερον, εἶπεν ὁ Ὁκτάβιος, ἡ δὲ νέα σύντροφός των δὲν ἀντεῖπε τίποτε. Ὁ κ. Ἀλλοτινὸς τοὺς παρετῆρε μειδιῶν καὶ ψιθυρίζων τὸ ἀγαπημένον του: *Τρά, λερά, λαρά*:

— Ἀποῦ δὲν ὑπάρχει ἀντίρρησης, εἶπε, καιρὸς εἶναι νὰ καταφύγωμεν ἐκεῖ μέσα.

Ταῦτα λέγων διευθύνετο πρὸς τὸ ἀγροτικὸν καφενεῖον ἀφίνων μόνους τὸν Ὁκτάβιον καὶ τὴν νέαν κόρην, θεωροῦντας ἀλλήλους μετὰ τινος ἀμυχανίας.

— Ἐρχεσθε ἢ ὄχι; ἔκραξεν ἀνοίγων τὴν θύραν τοῦ καφενεῖου.

— Ἀμέσως, ἀπεκρίθη μετὰ βραχύτατον δισταγμὸν ὁ Ὁκτάβιος, τεινὼν τὴν χεῖρα εἰς τὴν σύντροφόν του, διὰ νὰ βοηθήσῃ αὐτὴν νὰ ὑπερβῇ τὸ σχηματισθὲν παρὰ τὴν ρίζαν τοῦ δένδρου νερομάζωμα.

Ἡ βροχὴ ἀντὶ νὰ μετριάσῃ ἐπιπτεν ἐπὶ πολλὴν ὥραν ῥαγδαιστάτη καὶ τὸ μεσονύκτιον εἶχεν ἤδη παρέλθει, ὅταν ἠδυνήθησαν νὰ ἐξέλθωσι τοῦ καταστήματος.

— Θὰ μᾶς κάμουν νὰ πληρώσωμεν πρόστιμον, εἶπεν ὁ γέρον Ἀλλοτινὸς εἰς τὸν Ὁκτάβιον, ἀκούων νὰ σημαίνῃ ἡ μία, ἐνῶ ὑπερέβαιναν τὰ ὅρια τῶν προαστείων.

— Μία ὥρα! ἀνέκραξε μετὰ τρόμου ἡ συνοδοιπόρος των, τί θὰ γείνω ἂν δὲν θελήσῃ νὰ μοῦ ἀνοίξῃ ὁ θυρωρὸς τοῦ παρθεναγωγείου;

Ὁ κ. Ἀλλοτινὸς ἔχαιρε καὶ ἠγάλλετο εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας του, ἀναλογιζόμενος τὰς πιθανὰς συνεπειὰς τοῦ μὴ ἀνοίγματος.

— Ἦσυχάστετε, κυρία μου, ἔλεγεν ὁ Ὁκτάβιος εἰς τὴν σύντροφόν του, τῆς ὁποίας ἡσθάνετο τὴν καρδίαν πάλλουςαν ἐπὶ τοῦ βραχίονός του, ἐφθάσαμεν ἤδη, ἰδοὺ ἡ θύρα σας.

Ταῦτα λέγων ἐτάχυνε τὸ βῆμά του, ἐνῶ ὁ γέρον γείτων του ἐβράδυνεν ἐπίτηδες τὸ ἰδικόν του ψιθυρίζων ἀσυναρτήτως:

— Θὰ φθάσωμεν πάρωρα. . . τὸ καυμένο τὸ κορίτζι! θὰ ξενυκτίσῃ εἰς τὸ ὑπαιθρον. . . τοῦτο ὅμως δὲν γίνεται. *Τρά, λερά, λαρά*. . . Δὲν πιστεύω νὰ φανῇ ὁ νέος μου φίλος τόσον κοντὸς καὶ ἀφιλόξενος. . . ἂν ἤμην εἰς τὴν θέσιν του. . . *Τρά, λαρά*. Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι δὲν τοὺς ἀνοίγουν, ἐπρόσθεσε σταματῶν εἰκοσι βήματα μακρὰν τοῦ νέου ζεύγους, ἐνῶ ὁ Ὁκτάβιος ἔκρουε συχνὰ καὶ δυνατὰ τὴν θύραν τῆς σχολῆς τῶν κορασιῶν.

— Δὲν τοὺς ἀνοίγουν, ἐπανέλαθε μὲ πολλήν του χαρὰν ὁ Ἀλλοτινὸς προχωρῶν βήματά τινα. Εἶμαι περίεργος νὰ ἰδῶ τί θὰ κάμουν.

Τρεῖς νέοι ἠχηρότατοι κτύποι ἔσεισαν τὴν θύραν τοῦ παρθενοτροφεῖου.

— Ἡ ἐκουφάθησαν ἢ ἀπέθαναν ὅλοι ἐκεῖ μέσα, εἶπε πλησιάσας ὁ κ. Ἀλλοτινός.

— Θεέ μου τί θὰ γείνω, ἔλεγεν ἡ νέα μετὰ πολλῆς ἀνησυχίας, τί θὰ εἶπῃ ἡ Κυρία;

— Ποία Κυρία; ἠρώτησεν ὁ γέρον.

— Ἡ διευθύντρια τοῦ Παρθεναγωγείου, ὅπου εἶμαι ὑποδιδασκάλισσα. Κύριε, εἶπε, στρεφόμενη πρὸς τὸν Ὁκτάβιον, κτυπήσατε παρακαλῶ ἀκόμη δυνατώτερα.

Ὁ Ὁκτάβιος ἐκτύπησε καὶ πάλιν, ἀλλ' ὄχι ὅσον ἔπρεπε δυνατὰ. Ἡ θεὰ τῆς ἀνησυχίας καὶ τοῦ κυλισμένου ἐπὶ τῆς παρειᾶς τῆς συντρόφου του δακρύου τοσοῦτον, ὥς φαίνεται, τὸν ἐσυγκίνησαν, ὥστε δὲν εἶχε πλέον δύναμιν νὰ κτυπήσῃ.

— Δὲν ἀκούουν, εἶπε, τί νὰ κάμωμεν;

— Τί νὰ κάμωμεν; ἐπανέλαθεν εἰρωνικῶς ὁ γέρον, παρῶν τὴν ἀπελπισίαν τοῦ Ὁκταβίου.

— Νομίζω, ὅτι ἤκουσα βήματα ὀπίσθεν τῆς θύρας, εἶπεν ἡ κορασίς.

— Ἀπατάσθε, ὅλοι κοιμῶνται, ἀπήντησεν ὁ Ὀκτάβιος.

— Ἐκοιμῶντο. ἀλλὰ τοὺς ἐξύπνισες, ἐψιθύρουν εἰς τὸ ὦτιόν του ὁ κ. Ἀλλοτινός. Ἐκαμνες τὸ σφάλμα νὰ κτυπήσῃς πολὺ δυνατὰ. Δὲν πειράζει· ἡ δουλειά σου πηγαίνει καλὰ· σὲ συγχαίρω.

— Δὲν σὰς ἔννοῶ, ἀπήντησεν ὁ Ὀκτάβιος.

— Τρά, λερί, λαρά, ὑπετονθόρισεν ὁ γέρον.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἠνοίχθη μικρὸς φεγγίτης ὑπεράνω τῆς αὐλείας θύρας.

— Ποίος κτυπᾷ; ἠρώτησεν ὀπίσθεν αὐτοῦ βραγχυνή φωνή.

— Ἐγώ, κύριε, ἀπεκρίθη ἡ νέα μὲ φωνὴν μᾶλλον σιγαλήν.

— Ποίος εἶσαι; τὸ ἐγὼ δὲν εἶναι ὄνομα, ἠρώτησεν ἀποτόμως ἡ φωνή.

— Ἡ Κλάρα, ἡ διδασκάλισσα εἰς τῆς κυρίως Οὐβέρτου.

— Σὺ εἶσαι; ἀπήντησεν ἡ φωνή. Ἐπιστρέφεις εἰς τέτοιον ὦραν! Σὲ συγχαίρω!

— Ἀλλ' ἀνοίξε τέλος πάντων, ἐφώναζεν ὁ Ὀκτάβιος ἀνυπομονῶν. Εἶναι μία ὥρα ὅπου κτυποῦμεν.

— Ἦσυλάσατε, παρακαλῶ, εἶπεν ἡ Κλάρα χαμηλοφώνως, φράσσουσα μὲ τὴν χεῖρα τὸ στόμα τοῦ Ὀκταβίου. Μὴ τὸν παροξύνετε. Εἶναι κακὸς ἄνθρωπος, εἰμπορεῖ νὰ θυμώσῃ καὶ νὰ μὴν ἀνοίξῃ.

— Θ' ἀνοίξης, ναί ἢ ὄχι; ἐθροντοφώνησεν ὁ Ὀκτάβιος.

Ὁ κ. Ἀλλοτινός, ὅστις εἶχεν ἀκούσει τὴν σύστασιν τῆς Κλάρας εἰς τὸν Ὀκτάβιον, ἰδὼν τοῦτον πράξαντα ἀκριβῶς τὸ ἐναντίον, ἐσύριξεν εἰς τὸ ὦτιόν του:

— Σὲ συγχαίρω καὶ πάλιν, προοδεύεις.

— Ἀφοῦ μοῦ ὁμιλᾷτε μὲ τέτοιον τρόπον, ἀπεκρίθη ὁ θυρωρὸς, δὲν ἀνοίγω. Αὐτὴν τὴν ὥραν οἱ τίμιοι ἄνθρωποι κοιμούνται καὶ μόνον οἱ παραλυμένοι τρέχουν τοὺς δρόμους.

— Βλέπετε; εἶπεν ἡ Κλάρα εἰς τὸν Ὀκτάβιον, σὰς εἶχα συστήσει νὰ μὴν τὸν θυμώσετε. Τώρα θὰ μὲ ἀφίσῃ εἰς τὸν δρόμον καὶ αὐριον θὰ μὲ διώξῃ ἡ κυρία Οὐβέρτου. Τί θὰ γέινω; καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

— Ἀκουσε, καλέ μου ἄνθρωπε, εἶπεν εἰς τὸν θυρωρὸν ὁ Ἀλλοτινός, δὲν θὰ σὲ βαστάξῃ ἡ καρδιά σου ν' ἀφίσῃς εἰς τὸν δρόμον, αὐτὸ τὸ πτωχὸ κορίτζι. Ἡ φωνή σου εἶναι χονδρὴ, ἀλλ' ἡ ψυχὴ σου εἶναι καλὴ καὶ εὐαίσθητη. . . Κάμε λοιπὸν τὸ χρέος σου, ἔλα ν' ἀνοίξῃς.

Ὁ θυρωρὸς ἔννοήσας ὅτι τὸν ἐπερίπαιζαν, ἐθύμωσεν ἀκόμη περισσότερον καὶ ἠτοιμάζετο νὰ κλείσῃ τὸ παράθυρον, ὅταν ἠκούσθησαν τὰ βήματα πλησιαζούσης ἀστυνομικῆς περιπόλου. Φόβηθείς τότε τὴν παρέμβασιν αὐτῆς ἐθεώρησε πρέπον ν' ἀνοίξῃ σύρων τὸ σχοινίον, πρὸς μεγάλην ἐκπληξίν καὶ χαρὰν τῆς Κλάρας, ἥτις ἔσπευσε νὰ εἰσέλθῃ κρᾶζουσα:

— Δόξα σοι ὁ Θεός! Εὐχαριστῶ, Κύριοι. Ἐτρόμαξα πολὺ, ἐπρόσθεσε κυττάζουσα τὸν Ὀκτάβιον, ὅστις ἔμενεν ἄνυχδος ὡς ἄγαλμα. Καλὴ νύκτα, καὶ εἰσῆλθε κλείσασα τὴν θύραν.

— Μήπως πρόκειται νὰ κοιμηθῶμεν ἐδῶ, εἶπε

γελῶν ὁ κ. Ἀλλοτινός εἰς τὸν νέον φίλον του, τὸν ἐξακολουθοῦντα ν' ἀκίνητῃ.

— Ὅχι, ἐφέλλισε μηχανικῶς ὁ Ὀκτάβιος, ὁ θυρωρὸς εἶχεν εἰπεῖ ὅτι δὲν θ' ἀνοίξῃ. . .

— Καὶ ὅμως ἠνοίξεν, ἀπήντησεν ὁ Ἀλλοτινός. Τοῦτο εἶνε ἀδιάφορον, ἀφοῦ εὔρες τὸν καλὸν δρόμον. Τώρα πρόκειται νὰ προχωρήσῃς ὁλοῖσις ἐμπροστὰ σου. Τὸ βῆμά σου, ὡς παρατήρησα ἀπόψε, εἶναι γοργό, καὶ δὲν θ' ἀργήσῃς νὰ φθάσῃς. Σοῦ εὐχομαι καλὴν νύκτα.

Ὅταν ἐφθασαν πρὸ τῆς θύρας των, ὁ Ὀκτάβιος καὶ ὁ κ. Ἀλλοτινός ἠναγκάσθησαν καὶ πάλιν νὰ κτυπήσουν δυνατὰ καὶ νὰ περιμεῖνουν πολλὴν ὥραν. Ὁ ἥρωας μας ἐρρίφη ἀμέσως ἐπὶ τῆς κλίνης του, ἀλλ' ἤργησε νὰ κοιμηθῇ καὶ ἐξύπνησε πολὺ πρωί, διὰ νὰ τρέξῃ εἰς τὸ παράθυρον, τὸ βλέπον εἰς τὸν κῆπον τοῦ παρθεναγωγείου. Μετὰ δύο ὅλας ὥρας ἤκουσε τὸν ἦχον τοῦ κώδωνος, τοῦ συγκυλοῦντος εἰς τὸ πρόγευμα τὰς μαθητρίδας, αἱ ὁποῖαι ἐξῆλθον ἔπειτα νὰ διασκεδάσουν εἰς τὴν αὐλὴν ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τῆς δεσποινίδος Κλάρας. Αὕτη ὑπῆγε νὰ καθίσῃ ἐπὶ μαρμαρίνου βήθρου, κειμένου ἀκριβῶς ὑπὸ τὸ παράθυρον τοῦ Ὀκταβίου, καὶ ἤρχισε νὰ ἀναγινώσκῃ. Τὴν ἀνάγνωσιν ὅμως διέκοψε μετ' ὀλίγον ἡ πτώσις ἐπὶ τοῦ βιβλίου της μικροῦ χαρτίου τυλιγμένου περὶ λιθάριον.

Ἡ νέα δασκάλισσα ἤγειρε τὴν κεφαλὴν, ἀνεγνώρισε τὸν Ὀκτάβιον, ἐμεϊδιάσεν εἰς αὐτὸν θέτουσα τὸν δάκτυλον ἐπὶ τοῦ στόματος πρὸς ἀπαίτησιν σιωπῆς καὶ ἔκρυψεν εἰς τὸν κόλπον της τὸ ἐπιστολίδιον.

Ὁ Ὀκτάβιος καταβὰς ἀπὸ τὸ παράθυρον ἤρχισε νὰ χοροπηδᾷ, ὡς τρελλὸς ἀπὸ τὴν χαρὰν του.

— Εὐγέ σου! ἠκούσθη λέγουσα φωνὴ ἐκ τοῦ ἀντικρινοῦ παραθύρου.

Ὁ νέος φοιτητὴς ἔτρεξεν εἰς τὸ ἰδικόν του, τὸ ὁποῖον εἶχε μείνῃ ἀνοικτόν, καὶ εἶδε τὸν κ. Ἀλλοτινὸν ἀσχολούμενον κατὰ τὴν συνήθειάν του εἰς τὸ πρωινὸν πότισμα τοῦ φυτοκομείου του.

— Ἀπὸ πότε ἔμαθες νὰ χορεύῃς; εἶπεν ὁ γέρον.

Ὁ Ὀκτάβιος ἀπήντησεν εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ γείτονός του διὰ μειδιάματος καὶ νεύματος τῆς χειρὸς φιλικωτάτου.

Τὴν ἐσπέραν τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἀνέβαινε τὴν κλίμακα τοῦ φοιτητοῦ πνευστιῶν καὶ καταθρονοημένος ὁ θυρωρὸς.

— Κύριε Ὀκτάβιε, εἶπε, συνέβη κατὰ πολὺ παράδοξον. . .

— Τί; ἠρώτησεν ὁ νέος ἀνησυχήσας.

— Ἐπιστολὴ. . . ἐπιστολὴ διὰ σὰς! Τὴν ἔφερε μία κυρία. . . ἡ γυναῖκά μου καὶ ἐγὼ ἠπορήσαμεν πολὺ.

— Δωσέ με τὴν ἀμέσως, ἔκραξεν ὁ Ὀκτάβιος, ἀποσπῶν τὴν ἐπιστολὴν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ κοινοῦ καὶ κλείων ἀποτόμως τὴν θύραν.

Ὀλίγας ἡμέρας ἔπειτα, ἐνῶ ἐπότιζεν ὁ κ. Ἀλλοτινός τὰ ἀγαπημένα του ἄνθη, ἤκουσε δυφδίαν νεανικοῦ γέλωτος ἀντηχοῦσαν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Ὀκταβίου.

— Τώρα, εἶπε τρίβων τὰς χεῖράς του, δὲν εἶναι πλέον ἀνάγκη νὰ μετοικήσω, ἀφοῦ ἔχω ἀντικρὺ μου

ἐκεῖνο ὅπου ἤθελεν. Θὰ μοῦ ἐνθυμίζει τὴν Γίαν-
μιναν. — Εἴκοσιν ἐτῶν νέος χωρὶς ἐρωμένην, τὸ
πρᾶγμα ἐκταταντοῦσε σκανδαλῶδες. Καίρὸς ἦτο νὰ
φρονιμέψῃ ὁ γείτονάς μου, *Τρά, λεοί, λαρά.*
(Τέλος τοῦ γέροντος Ἀλλοτινοῦ).

ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ ΕΚ ΤΗΣ ΦΥΣΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ο ΜΕΤΑ ΤΡΙΩΝ ΚΕΝΤΡΩΝ ΣΚΩΛΗΞ

ἢ

Η ΣΧΑΔΩΝ ΤΗΣ ΣΥΡΦΗΣ

Ἴδου φύλλον συκομωρέας κατάμελαν ὑπὸ μι-
κρῶν ζωύφιων ἀκινήτων καὶ συμπεπιεσμένων ἀπο-
τελούντων πελώριον κηλίδα. Ἡ κηλὶς αὕτη ζῇ
ἐπὶ τοῦ φιλοξένου φύλλου ἐξαπλοῦται ὁλόκληρος
κόσμος φυτοφθειρῶν· οὐδεὶς γνωρίζει τὴν ὑπαρξίν
αὐτῶν, τὰς μεταξὺ τῶν σχέσεις. Εὐτυχεῖς καὶ
ἐλευθεραὶ λανθάνουσι βιοῦσαι, αὐξάνονται, εὐτυχοῦ-
σι, παχύνονται, πολλαπλασιάζονται ἐπὶ τοῦ φυτικού
τούτου μέρους, τοῦ σκευομένου ὑπὸ τοῦ ἀνέμου.

Αἶφνης καταφθάνει βομβοῦσα δυσειδής τις μυῖα,
περιίπταται, ἀναχωρεῖ, ἐπανερχεται, ἐπικάθεται
τοῦ φύλλου, διατρύχῃ τούτο διὰ τοῦ κεντρίου τῆς,
καταθέτει ἐν αὐτῷ τὰ ὠά της καὶ ἀνίπταται.

Τετέλεστα· διὰ τὴν δημοκρατίαν τῶν φυτο-
φθειρῶν.

Ἐκ τοῦ ὧο ἐξέρχεται σκώληξ. Ἀληθὴς λύκος
ἐν ποιμνίῳ, διότι πραγματικῶς δὲν γεννᾶται ἐντο-
μον, ἀλλὰ τέρας, δράκων ἀκόρεστος, λυμεὼν. Οὐ-
τέλλους καὶ Ἀττίλας συγχρόνως.

Ἀπ' αὐτῆς τῆς γεννήσεώς του ὁ σκώληξ οὗτος
ὄνειρεύεται ληστείας καὶ φόνους· ἡ φρικτὴ αὐτοῦ
προβοσκίς φέρει τρία κέντρα· ἐγεννήθη δι' ὄργια
καὶ φόνους.

Ἐπειδὴ ἐν ἀρχῇ τοῦ αἰμοχαροῦς βίου του εἶναι
ἀσθενέστερος τοῦ θύματός του, τῆς φυτοφθείρας,
ἔρπων ἀναρριχᾶται ἐπὶ τῆς ῥάχews τῆς λείας του,
προσκολλᾶται ἐπὶ τοῦ δέρματος ταύτης, τὴν κεντρί-
ζει, τὴν βασανίζει, τὴν πιεζει, μέχρις οὗ τὴν ἀναγ-
κάζῃ νὰ καταπέσῃ, ἐξηντλημένη, θνήσκουσα. Πά-
ραυτα ὁ σκώληξ κατέρχεται τῆς ῥάχews, ἐκτείνει
τὴν προβοσκίδα, ἐκνύσῃ καὶ ἐκκενοῖ τὸ θῆμά του,
ἀπορρίπτει τὸ περίβλημα, διευθύνεται πρὸς ἐτέραν
λείαν καὶ ἐπιβαίνει ἐπ' αὐτῆς. Οὕτως ἔρχεται τοῦ
βίου του ὁ μετὰ τριῶν κέντρων οὗτος σκώληξ. Ἀλλ'
ἀκόμη εἶναι παῖς καὶ ὑπόσχεται μέγαν ἐν τῷ μέ-
λλοντι. Τὸ τέρας τρέφεται τόσο καλῶς, ὥστε καὶ
ταχέως αὐξάνει. Μεγεθυνόμενος καταπληκτικῶς
καθίσταται μετ' ὀλίγον εὐρωστότερος καὶ μεγαλει-
τερος ἕκαστον φυτοφθειρῶν. Ὁρώμενος διὰ τοῦ μι-
κροσκοπίου φαίνεται ὡς πελώριος δράκων ὠπλισμένος
μετὰ τριῶν κέντρων, ἔτοιμος νὰ καταπῇ ὁλόκληρον
κόσμον φυτοφθειρῶν.

Ἐξηπλωμένος ἐπὶ τῆς ῥάχews ἐν τῷ μέσῳ τῶν
ἀναριθμητῶν φυτοφθειρῶν, εὐρίσκεται ἐκεῖ ἐν τῷ
κόλπῳ τῆς βομβοῦσης αὐτῶν μάχης ἀκίνητος, πλητ-
τόμενος ὑπὸ τοῦ ἡλίου, ταλαντευόμενος ἐν τῷ κα-
ταπρασίῳ λίανῳ του ὑπὸ τῆς αὔρας, ἥτις παρερ-
χομένη θωπεύει τοὺς ἐξογκουμένους δακτυλίους του.

Τὸ κίτρινωπὸν καὶ γλοιοῶδες δέρμα του ἐξογκοῦται
εὐαρέστως, ἡ οὐρά του σείεται μετὰ χαρᾶς, ἡ προ-
βοσκίς του κινεῖται μετὰ λαίμαργων διαθέσεων.
Εἶναι σχεδὸν τυφλός, ἐπειδὴ λιπῶδες στῶμα κλείει
τοὺς ὀφθαλμούς του. Παραινέει ἀκίνητος, ἡ ἀκό-
ρεστος ὅμως αὐτοῦ προβοσκίς κινεῖται πρὸς πάσας
τὰς διευθύνσεις ἀναζητοῦσα, ἀνιχνεύουσα, θίγουσα,
προκαλοῦσα λείαν τινά, ἐπαίτουσα θῆμά τι.

Τὰ θῆματα περικυκλοῦσιν αὐτόν, πλησιάζουσιν
ἀνυπόπτως ἐκλαμβάνοντα αὐτόν ὡς τεμάχιον ἀχύ-
ρου ὅπως, ὡς λέγουσι, ταξειδιῶται τινες ἐξελαθόν
βόας καὶ κροκοδείλους ὡς γιγαντιαίας ρίτσας. Ἐν
τῇ ἀθωότητι τῶν αἰ μικρῶν φυτοφθειρῶν ἀναρρι-
χῶνται ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ δημίου τῶν, περιπα-
τοῦσιν ἐπὶ τῆς κοιλίας του, παίζουν μετὰ τῆς προ-
βοσκίδος του. Ἡ προβοσκίς ἀμέσως ἐκτείνεται,
κάμπτεται, συλλαμβάνει τὴν φυτοφθειράν, διατρύχῃ
αὐτὴν διὰ τῶν τριῶν κέντρων καὶ ὁ σκώληξ ἀπο-
μυζᾷ τὴν αἰχμηλάωτον, ὥστε μετ' ὀλίγον δὲν παρα-
μένει εἰμὴ μόνον τὸ περίβλημα.

Τὸ τέρας μένει πάντοτε ἐν τῇ θέσει τοῦ ἀκίνητον
ἐπὶ τῆς ῥάχews, τὴν προβοσκίδα ἔχον ἐστραμμένην
πρὸς νέαν λείαν. Χωρὶς νὰ ἐκτελέσῃ οὐδεμίαν κί-
νησιν καταπίνει τοιοῦτοτρόπως περὶ τὰς διακοσίας
φυτοφθειράς. Δὲν ἐνεδρεύει ἀλλὰ κάθηται εἰς τὴν
τράπεζάν του· τὰ φαγητὰ ἔρχονται πρὸς αὐτόν,
διαδέχονται ἄλληλα, ἀνακυβνύονται μετὰ προθυμίας
ἀπιστεύτου. Μετ' ὀλίγον τὰ λείψανα ἐπισωρεύονται
καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, ἀποτελοῦσιν ἀληθεῖς κοι-
μητήριον. ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὁποίου κατάνκειται τὸ
τέρας. Ὁ Λιλλιπούτειος οὗτος δράκων εἶνε ἀκόρε-
στος. Ἡ προβοσκίς αὐτοῦ ἀναζητεῖ, ἐρευνᾷ ἐν τῷ
σωρῷ τῶν πτωμάτων. Ἐὰν αὕτη φέρῃ ζῶν τι ἐν-
τομον, ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ θὰ ἐπαυξηθῇ ὁ ἀριθμὸς
τῶν νεκρῶν, ἀλλ' ἂν ἀντὶ θύματος ἡ προβοσκίς
πλανηθεῖσά ὑπὸ λαίμαργίας φέρῃ σκελετὸν ἢ λεί-
ψανόν τι, ὁ σκώληξ ἐξεγείρεται αἶφνης ἐκ τῆς νο-
χελώδους ἀκινήσεώς του καὶ συσπειροῦται μετὰ
λύσσης καὶ ἀπελπισμοῦ.

Ὅταν ὁ φοβερός Γαργάντουας ἐδολοφόνησεν,
ἐξεκένωσεν, ἀπεμύζησε τὸ πᾶν περίξ αὐτοῦ, ἀνα-
στρέφεται μετὰ δυσκολίας καὶ μεταβαίνει ἔρπων,
ὅπως μικρότερον χορτασθῇ. Οὕτω καὶ οἱ καίσαρες
τῆς καταπτώσεως χορτασμένοι καὶ παραπαίοντες
ἐπανελάμβανον ἀπὸ αἰθούσης εἰς αἰθουσαν τὰ ὄργια
αὐτῶν.

Τέλος ἐξηντλημένος ἐκ τῆς τροφῆς καὶ τοῦ φόνου
ὁ ἀποτρόπαιος οὗτος σκώληξ, ὁ καταφραγὼν ὁλό-
κληρον λαόν, περίξ αὐτοῦ σκελετοὺς μόνον συναγᾷ,
τότε ἵσταται, τίθεται ἐπὶ τοῦ πλευροῦ καὶ κοιμᾷ-
ται πληττόμενος ὑπὸ τοῦ ἡλίου, ἔχων ἐξωγκωμένην
τὴν κοιλίαν, τὴν προβοσκίδα μαλακὴν καὶ ἐσπλω-
μένην, φέρουσαν εἰς τὸ ἄκρον φυτοφθειράν τινα.

Αἶφνης χειλιδὼν τις καταφθάνει, βλέπει τὸ τέ-
ρας χορτασμένον καὶ ὑπνώττον ἐπὶ τοῦ φύλλου, τοῦ
σειομένου ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, δι' ἐνὸς κύπου τοῦ ῥάμ-
φους καταπίνει τούτο καὶ ἐξακολουθεῖ τὴν πτῆσιν τῆς.

Τοῦ μετὰ τριῶν κέντρων σκώληκος ὁ βίος ἔλη-
ξεν οὕτω· αἱ φυτοφθειραὶ ἐξεδικήθησαν.

Ν. Χ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΑΝΗΣ